

СЕРХИО ГАУТ ВЕЛ ХАРТМАН

КРЪГЪТ СЕ ЗАТВАРЯ

Превод от испански: Христо Поцаков, —

chitanka.info

— Добър ден, помните ли ме?

Човекът, който бе прекъснал марша на полковник Хорхе Ирибаррен беше нисък, мургав и с къдрава коса; носеше авиаторска шапка, брезентови панталони и кожени ботуши.

— Не, не си спомням за вас — отвърна Ирибаррен. — Трябва ли?

— Мисля, че да — каза срещнатият, след това бръкна във вътрешния джоб на куртката си, извади пурета и я запали със същата ръка — чрез някакво магично движение или нещо такова, което поне изглеждаше като магическо в очите на Ирибаррен. — Преди известно време вие ме убихте.

Полковник Ирибаррен се замисли няколко секунди. Здравчът отстъпваше място на нощта. Преди да отговори, той погледна към ясното небе и към луната, която надникваше между сградите по булеварда:

— А-а, да, макар да не ви помня лично. — Убих много като вас, но те нямат навика да предявяват някакъв иск. Сигурен ли сте, че бях аз?

— За смъртта ми ли става дума или за факта, че бяхте неин оператор?

— И за двете неща — каза Ирибаррен без да се разтревожи. През живота си се бе оказвал и в по-проблематични ситуации, така че при срещата с някой си, склонен към измислици, не би могло да стане лошо.

— Може би ще си спомните, ако ви кажа името си.

— Не вярвам — побърза да произнесе Ирибаррен.

— Както и да е. Докато бях жив ме наричаха командир Сампедро.

Ирибаррен пристъпи настрана с икономичното намерение да заобиколи препятствието и да продължи безпрепятствено пътя си. Смяташе, че независимо от смелостта на непознатия в дадената ситуация, се беше държал коректно, без да показва типичните за него враждебност и цинизъм. Но когато командир Сампедро повтори движението му и отново му препречи пътя, той счете, че търпението му е свършило.

— Извинете. Жив или мъртъв, вие ми пречите на придвижването. Семейството ми ме чака. Казах, че не ви познавам и не ми е известно да съм ви убил или да съм дал заповед да го направят.

Нямам нищо общо със смъртта ви и най-възпитано ви моля да се махнете от пътя ми.

„Да се махнете от пътя ми“ прозвуча на октава по-високо от останалата част от фразата. В същото време, сякаш подчинявайки се на даден сигнал или на някаква програма, фенерите в парка на Националното Помирение се запалиха в унисон. Изглеждаше, че сякаш някаква светкавица бе предизвикала тяхното лумване.

Ирибаррен потрепери, докато Сампедро се усмихна. Зад гърба на командира се виждаше строена тълпа от мъже и жени със сериозно намръщени лица. Между тях се намираха старци и деца.

— Избирайте, полковник. Ако мислите, че съм сбъркал и не вие сте ме убили, имате добра възможност да поправите грешката си. Сигурен съм, че сте убили много от тези зад мен, но ако посочите поне един като пример, ще бъде достатъчно. Как ви се струва?

Бледата лунна светлина, която покри лицето на Ирибаррен, показва, че този път той се засегна от пируета на Сампедро. Изглежда, че множеството се бе мобилизирано, за да му предяви някакъв иск за поведението му в миналото. Живи или мъртви, те се намираха тук. Реални или не, те присъстваха. При все това той реши, че намесата му не е била очевидна, тъй като е била аргументирана от подчинението на заповедите на висшестоящите му. Но верен на своя стил проведе контра-атака:

— Спомням си за няколко от тях. За някой си Бернал, за Роса Наранхо, за Бернардо Селински, за момче с прякор Шрапнела и за Марсело Кардосо. Намират ли се сред онези там? — обхвана той множеството с жест на ръката си. — Достатъчни ли са като примери?

— Тук са — каза Сампедро много сериозно. — А дали са достатъчни... ще видим.

От тълпата се отделиха четири фигури, които решително пристъпиха напред и по две от всяка страна се настаниха до Сампедро. Жената носеше в ръцете си дете. Селински бе грохнал старец, Шрапнела и Бернал почти бяха навлезли в зряла възраст.

— Вие ли сте, които ви назовах? — каза Ирибаррен. — Не мога да си спомня за вас, гледайки лицата ви.

— Мозъкът има избирателна способност — рече Сампедро, размишлявайки на глас. — По-добре е да се забравят някои действия и в тази насока няма нищо по-добро от това, да се забравят лицата на хората, които си убил. Не е ли така?

След като се видя обграден от лица, за които бе сигурно, че са умрели, Ирибаррен не почувства нещо по-специално, освен факта, че го обвиняваха в тяхната смърт. Не виждаше в него нищо специално и знаеше защо е така.

— И сега какво? — Искате да си отмъстите ли? Това ли е?

Петимата се спогледаха помежду си, видимо разстроени. Накрая жената, която се казваше Роса, започна да говори:

— Нима вярвате, че няма да го направим? Бихме ви разкъсали на парчета, без всякаква погнуса, но не можем да го направим. Мъртвите не са в състояние да убиват.

— Разбирам — рече Ирибаррен. — Мъртвите не могат да убиват — остана безизразно лицето му, което служеше като бариера на смътните чувства, които започваха да го гризат отвътре.

— Не се ли страхувате? — каза Бернал, който вече приличаше на спокоен и искрен мъж, а не на момче, но не и обзет от халюцинацията, че някой не може да ликвидира една хлебарка.

— Страх от кошмар ли? — направи гримаса Ирибаррен, която би трябвало да наподобява усмивка, но не се получи.

— Това е, тогава — произнесе Сампедро. — Мислите, че сънувате.

Командирът прехапа горната си устна и остана така в продължение на няколко секунди. Ирибаррен отгатна, че на неговия противник не му харесваше направлението на действието, подбрано от фактите. Беше сигурен, че такава възможност е премислена чрез предварителен анализ, но не разполагаше с необходимите ресурси, които да убедят него, полковник Хорхе Ирибаррен, че не сънува и че това, което се случваше не е само прост кошмар — от тези, които се разсейват при събуждане.

— Или сънувам, или халюцинирам — настоя Ирибаррен. — Един кошмар може да съдържа всичко, дори и тази дивотия. А той започна, когато пресякохте пътя ми, макар че не си спомням какво се случи преди това. Видението ми е наситено с лица от някаква точка от

миналото и след това сякаш следва пропаст. Но съм сигурен в едно: вие сте творение на разсъдъка ми, в действителност не съществувате.

— В ранения или в болния ти мозък? — стараше се Сампедро да възстанови инициативата, нанасяйки гневен удар, но Ирибаррен знаеше, че не може да пробие бронята му — чувстваше се твърд, много твърд. Призракът на един умрял не би могъл да се справи с него.

— Изобщо в съзнанието ми — погледна полковникът петимата, които бяха застанали ветрилообразно, без да показват страх, нито милост. И това продължи достатъчно, за да бъде убедително. Но той никога не се бе разстройвал от чуждата дързост.

— Какво искаше да каже? — пристъпи напред Селински и протегна ръка. Ръцете му бяха огромни, изглеждаше, че само с едната от тях би могъл да удуши Ирибаррен. — Мислите ли, че бихте могли да разрешите всичко това, позовавайки се на лудост?

— Не вярвам в призраци — отвърна полковникът. — Не вярвам и във вината си, нито в измислиците, нито в болката. Единственото, в което вярвам, е смъртта.

— Убеден ли сте, че сънувате, поради тези доводи? — рече Сампедро. — Бедният тип!

Ирибаррен не остана разстроен, а само повдигна рамене и каза:

— Няма друго обяснение. За да се събудя, ще бъде достатъчно да направя малко усилие. И друг път съм го правил.

Полковникът затвори очи и стисна клепачи, по челото му се изписаха бръчки, които образуваха нещо като пентаграма, а две или три от тях, заедно с белега му от рана, като че ли образуваха някакво благозвучие. Но когато ги отвори, сцената около него не се бе променила. И той за първи път се почувства леко разстроен.

— Дали са наситени или не, призрочните видения са трайни — отбеляза Сампедро. — Какво ви остава? Остава ли ви нещо? До пропастта, искам да кажа, до черната нощ. Не сънувате, не сте луд, не халюцинирате. Какво ви остава?

— Извинете, но не разбирам за какво приказвате. Може би съм потънал в транс, провокиран от наркотик. Възможно е. Някой ми го е пробутал в храната, за да ме подложи на придобиването на такъв опит. Но ефектът му не може да бъде вечен. Ще изляза от него, сигурен съм, че ще изляза.

Командир Сампедро изсумтя.

— По-силно е, отколкото си го мислите. Не, полковник Ирибаррен, това, което подготвяме за вас не представлява кошмар, а е нещо подобно на затвор, в който ще останете завинаги. Няма да сте в състояние да се измъкнете, ние ще се погрижим да бъде така.

— Ще се измъкна — каза Ирибаррен с възможно най-голямо спокойствие. — Не бъдете толкова упорит. Ще се събудя — направи той пауза и извади една пурета. Той не знаеше да прави магически фокуси, затова я запали с клечка кибрит. След като изхвърли гъст облак дим, посочи към Сампедро със същата ръка, с която държеше пуретата, но тя вече леко трепереше.

— Ще ви кажа какво ще направя, за да свърша с тази илюзия. Вие сте мъртви и то добре мъртви, а аз и другарите ми по оръжие ви потвърждаваме, че станата точно така. Поради това ще се нахвърля върху вас и ще премина през телата ви, а щом се окаже от другата ви страна, вие ще изчезнете като дима на тази пурета.

— Но не е много сигурно — рече Селински. — Ако се удариш в мъртвите и ако се окаже, че ние не сме направени от мъгла, ще ти изскочи тежък проблем, нали така?

Ирибаррен реши да пристъпи към решаване на корена на проблема. Беше точно това, което бе казал мъртвият: трябваше да рискува и да изпробва консистенцията на стената от хора пред него. А ако мъртвите бяха твърди? Какво щеше да направи после?

— Нямате нужда да пробвате — каза нахално Сампедро. — Вярвайте на думата ми и приежете покорно съдбата си. Никога ли не ви е минавало през главата, че трябва да платите за стореното от вас?

Полковникът усети прилив на кръв, който сякаш задави гърлото му и се изля в злобен, неудържим смях.

— За наказание ли говорите? Нима мислите, че трябва да бъдем наказани заради извършеното от нас, поради разпореждането, което въоръжи ръцете ни? Ние знаем кога нашият Господ циркулира във вените ни, примесен с кръв. Да не би случайно да сте имали съмнения, ако се налагало да убивате нашите? Вашата религия не е ли подобна на нашата?

Мястото, на което се бяха събрали хилядите застанали прави мъртъвци и убиецът им, изглеждаше като странна дъска за шахматна игра, в която те бяха шахматните фигури, а всичко наоколо бе приело някаква нова роля. Паркът на Националното Помирение се бе

превърнал в изоставена пустош на битка. В този миг ревът на тълпата прозвуча като излязъл от единствена уста стон и полковник Ирибаррен не можа да не се стресне.

— Не, не се съмнявахме — рече накрая Сампедро.

— Не се съмняваме и сега — каза Селински, показвайки юмрука си пред лицето на военния.

Ирибаррен отвори очи и разтегна ченетата си в насмешлива усмивка. Мъртъвците отстъпиха.

— Сега давате ли си сметка, че сте едно нищо? Дим, мъгла, пара и кондензация на собствените ми съмнения, така че не мога да си позволя да чувствам вина за това, което направих или което направихме — изрече полковникът.

— Намираме се в патова ситуация, Ирибаррен — каза Сампедро, връщайки се към предишната си позиция. — Имаме съвсем микроскопична преднина. Знаете ли да играете на шах?

— Сега за какво намекувате? Зная да играя, защо ви интересува толкова?

— Тогава би трябвало да знаете, че един добър играч е способен да прозре победното продължение на партията дори и в сърцето и на най-желязното равновесие — отвърна Сампедро. — Симетрия и равновесие. Също ли го знаете?

— Оставете ме намира! В това ли се състои отмъщението, да ме задържите тук против волята ми и да ме измъчвате с гатанки и завоалирани заплахи?

Сампедро се засмя и повечето от присъстващите направиха същото, но без голямо убеждение.

— Вие купувате нещата евтино, почти подарени и след това искате да ги продадете на цената на златото. Не, Ирибаррен. Би било прекалено просто... и обикновено, ако се съгласим да ви оставим да изживеете това като един кошмар.

— Кошмар е, по дяволита! Ще се събудя и всички ще заминете в нищото!

— Не е кошмар, полковник — каза Роса.

— Не е кошмар — повтори Бернал като ехо.

— Ще продължавате ли да ми го натяквате? Ще повторите ли хиляда пъти „не е кошмар“ и ще вярвате ли, че това е достатъчно? — позволи си Ирибаррен да пусне цинична усмивка, която покри лицето

му като петно. — Освен, че сте мъртви, вие сте и идиоти. По този начин няма да постигнете нищо; аз съм професионалист, а освен това съм убеден в това, което направих. Фактически пак бих го направил. Нима мислите, че сте единствените, които имате идеология, ценности и интереси?

— Преди минути ми казахте, че не вярвате нито във вината, нито в болката, което ме навежда на мисълта, че не вярвате почти в нищо — изрева Сампедро. — Едва ли и в смъртта. Вие го казахте, не аз. А сега ми говорите за идеи и ценности...

— Няма да успеете да ме разгромите чрез диалектическа битка, Сампедро. Освен това сте избрали лоша жертва. Защо не си избрахте някой селянин като генерал Посси или полковник Естевес? С тях бихте могли да играете тази игра докато се уморите, като калпава котка с качествен плъх. Но не и с мен. Аз съм от тези, които четат и учат; войната ми против вас имаше голямо значение за защитата на интересите на икономически групи. Моето беше кръстоносен поход, Няма да успеете да ме подчините по този начин.

Сампедро погледна към другарите си и отправи към тях потвърдителен жест. Селински каза:

— Не си представя какво го очаква.

Ирибаррен погледна внимателно към него и погледът му бе като удар с шпага.

— Очаквам най-после да се събудя, а вие да сте изчезнали от хоризонта. Очаквам да пресека пътя на този прокълнат парк и да стигна до къщата си, за да вечерям със семейството си, след това да почета малко и да си легна да спя. Завиждате ли ми? Имам го, а вие го изгубихте. Спечелих. Аз спечелих, по дяволите! — прекара полковникът ръка по лицето си, сякаш искаше да свали някаква маска. След това стисна носа си с два пръста и разтърси глава на едната си и на другата страна, а изщракването на гръбначните му прешлени се разнесе в спокойната нощ.

— Не, полковник — рече Сампедро. — Партията продължава да се играе и имаме добри перспективи да усилим позицията.

Без да издаде вълнението си, Ирибаррен се хвърли към първата редица от мъртви, макар че не бе достатъчно бърз, за да ги изненада напълно. Мъртъвците се отдръпнаха, полковникът се препъна и неумело падна между храстите. Наоколо се разнесе хихикане.

— Не се опитвай да демонстрираш, че сме призрци — каза Селински. — Въпросът не се състои в това, Ирибаррен.

Полковникът се надигна с чувство на достойнство и без да поглежда зад себе си се отправи директно към собствения си дом. Беше сигурен, че зад гърба му бяха останали само разнищените парцали на странната дивотия и не желаше да доставя удоволствие на долнокачествените мъртви от бълнуването.

С приближаването му към домашното огнище, епизодът губеше очертанията си. Знаеше, че в ежедневието, предметите, които винаги стояха на обичайните си места, можеха да бъдат изметени от остатъците на дадена халюцинация. А ако случилото се не бе халюцинация? Макар че тя беше единственото възможно обяснение. Спокойствието да знае, какво го очаква по-нататък сякаш го покриваше мека наметка. С учудваща прецизност си спомняше всеки детайл от истинския инвентар на дома си, което му вдъхваше кураж и особен вид психична мощ. Градината, кучето, скарата, която използваше за пържоли, портокаловото дърво и касата за оръжие. Всички тези предмети го връщаха към реалността. Затова беше сигурен, че случилото се с него е било или някакъв кошмар, или нежелателен ефект от някакъв инцидент, за който не можеше да намери отговор. Помисли си да Лусия, която може би раздразнена от закъснението му отново претопляше яденето, за Мартита, която сигурно вече кокореше очи, за да се съпротивлява на съня и за Гонсало, който бе неспокоен, но винаги дисциплиниран и послушен на заповедите на родителите си. Той никога не излизаше с приятели, без да го поздрави и да размени някоя дума с него. „Добре въоръжените неща са направени, за да имат трайност“ — каза той на себе си.

Когато собствената му къща попадна в полезрението му, изпита тръпка, която го прониза отгоре до долу. Светлините ѝ не бяха запалени, сякаш в нея не се намираха обитатели. Не беше честно; между предишният живот и вечният по-висш, който щеше да последва настоящият, нямаше нещо друго, освен предвидими и елементарни събития, така че той се напъна нещата да изглеждат такива, каквито са в действителност. Премигна и светлините се запалиха, както се бяха запалили и в парка, с едно единствено лумване. Нима съществуваше

някакво осъществяващо нещата некомпетентно лице, което се движеше между сенките на плачещите върби и всеки момент се разсейваше, забравяше да постави на сцената подходящите елементи? Ирибаррен внезапно се възстанови и с решителна стъпка пропътува последните метри. Лаят на Бисмарк, кучето далматинец, което го бе помирисало от разстояние, затвори кръга на невидимите белези. Когато отвори решетките на външната врата, той му позволи да скочи върху него като четирикрак акробат и след това го отхвърли с ръка. После с невъзмутима сигурност постави ключа в бравата на дървената входна врата и без да може да се сдържи извика:

— Лусия, вкъщи съм!

Отвърна му известна тишина. Не беше абсолютна и брутална, а по-скоро странна, съставена от малки парченца шум. Шумове, които сякаш се надипляха, шумове от играчки, които се търкаляха по пясъчна купчина, шумове, които пресичаха залата като непохватна ръка, странни и тъпи шумове. Като тези, които правят актьорите, когато се обличат между декорите на сцена, в антрактите между действията. А те се повтаряха. Полковникът почувства шепота на отвлечени и неясни мисли и имената, които засядаха на възел в гърлото му. Лусия. Мартита. Гонсало. Искаше да ги произнесе и не можа.

— Тук съм — изрече сприхав глас и жената бе изплюта от полутъмната на кухнята. Докато идваше, тя бършеше ръце и сумтейки, едва влачеше краката си. Беше Роса Наранхо.

— Какво правиш в къщата ми? — попита Ирибаррен, по-скоро почти попита, защото думите като че ли изсъхваха и не стигаха до устните му. Но жената знаеше как да мърмори.

— Какво правиш в къщата ми? — повтори тя. — Готвя храна за господина, който се връща в къщи, когато му скимне.

— Къде е Лусия?

— Коя е тази Лусия?

— Къде са децата?

— Тук съм — каза момичето, което Роса водеше за ръка в парка. Ирибаррен го разгледа за първи път; то беше мургаво и с пъргави очички, но по нищо не приличаше на Мартита. И то нямаше спиране: — Марсело не иска да ми дава играчките си.

Марсело. Играчки. Не беше възможно. Как го бяха постигнали? Къде се намираха истинските Лусия, Мартита и Гонсало?

— Баща ти пристигна — каза жената. — Без да предупреди, както винаги.

— Баща ми ли? — полковникът обиколи с поглед стените, сякаш баща му би могъл да бъде обект на конспирация.

— В малката зала е, играе на шах с Марсело.

Ирибаррен реши да притича натам. Нахвърли се брутално върху вратата и благодарение на продължаващия в него гневен импулс, събори шахматната дъска и фигурите, с които играеха Селински и Шрапнела.

— Откъде идват тези нерви? — каза старият. — Нещо да не ти е станало?

— Да ми стане ли? — забодде глупаво Ирибаррен поглед в четирите коня, които по случайност бяха останали върху една бяла извезана покривка. — Кучи синове! Боклуци!

— Хорхе, какво ти става? Уплаши ме — рече Селински. — Марсело, баща ти е...

— Луд ли? — поклати глава Марсело. — Не е луд. Малко е разстроен от случилото се в парка, така ли е татко?

— Нищо не ми е станало в парка. Какво би могло да ми стане? — помръдна се Ирибаррен предпазливо и изстреля ръцете си като камшици. Самият той беше безкрайно изненадан, когато пръстите му докоснаха гърлото на стареца и се заключиха около него в железен кръг. Навън Бисмарк изляя.

— Какво...правиш? — заекна старецът, а Марсело без усилие отдръпна ръцете на Ирибаррен, тъй като нервното му разстройство вече бе унищожило волята му. Дължеше се на напипаната плът. На твърдостта на гръбначните прешлени и на острия връх на адамовата ябълка на стария. На ледените пипала на кошмара, който продължаваше да му бъде в излишък.

— Какво направихте с тях?

— С кои? — проговори спокойно Марсело. Беше доста по-възрастен от Гонсало, с набито телосложение и хладен разсъдък. Нищо не би му струвало да ликвидира сина му.

— Ще идвате ли да ядете или не — издекламира отново седефеният глас на Роса Наранхо. — Момичето умира от глад.

— Вие не съществувате — каза отново Ирибаррен, но след като произнесе тези три думи отпусна ръце — нищо не можеше да направи. — Добре — отбеляза. — Спечелихте. Искахте да го кажа, нали? Казвам го. Аз съм вреден хищник, убиец. Скромно ви искам извинение за всичко, което направих, заради мъките, които претърпяхте, когато бяхте убити. Достатъчно ли е? А сега ми върнете семейството.

Той не вярваше, че би могъл да произнесе такива думи, но нямаше друг изход. Оръжията се намираха надалеч и едва ли биха послужили за нещо, знаеше го. Беше късно за всичко останало.

Измамниците, заместителите, комедиантите, фиктивните, се движеха сякаш се бяха научили да танцуват в асансьор — с отмерени стъпки и с жестове, които не отразяваха нищо.

— Не съществуваме ли? — проговори Селински. — Колко още потвърждения са ти нужни, за да приемеш реалността? Такава, каквата е, а не такава, каквата би ти харесала? Семейството ти ли? Ние сме твоето семейство — твоето единствено възможно семейство. Ще се научиш да живееш с нас, не се притеснявай.

— Вие не сте истински — изхлипа Ирибаррен. — Аз ви убих. Бернал беше убит със залп, който включваше повече от необходимото, за да умре. Убих всеки един от вас. Нуждаете ли се да го напиша на книга? Това ли търсите? Да отида по редакциите на вестниците, в телевизията, да изготвя репортажи ли? Добре, ще го направя. Какво друго искате да извърша?

— Още един път ли ни поднася театъра за вината? — изрече Роса с отегчена физиономия. — Засега се случва един ден в седмицата, но скоро ще стане всеки ден.

— Какво му става на тате, майко? — каза момиченцето, което не беше Мартита.

Полковникът му хвърли бесен поглед и донякъде възвърна твърдостта си.

— Много сте умели. Много сте хитри. Така, че сте единственото семейство, което заслужавам. Не бих се досетил, че можете да бъдете толкова изобретателни.

— Ще ядем ли най-последно? — попита неспокойно Роса.

— Не, аз няма да се храня с вас — рече Ирибаррен. — Имам да върша други неща.

— И сега какво?

— Продължавайте да играете играта, която ви харесва.

Изглежда, че полковникът се бе прикачил към един неправдоподобен капан, който се активираше при случай на всяко извънредно събитие. Той им обърна гръб и излезе от стаята, след това и от къщата. Никой не му попречи да извади колата си, никой не се противопостави на пътуването му към казармата. Беше лош час, за да притеснява хората, които се намираха там, но обстоятелствата го изискваха.

Той управляваше автомобила като обхванат от демони. Премина през всички червени светлини на светофарите и пристигна до местоназначението си само за десет минути. Оставиха го да мине на портала под звуците на заповеди и свирене на гуми. Той остави мотора запален, забрави да затвори вратата на колата и изхвърча навън. Започна да изкачва стълбата през три стъпала и запъхтян, извън себе си, влезе в кабинета на Посси.

— Какво ви става, полковник? Да не би да се чувствате зле?

Сампедро бръкна във вътрешния джоб на куртката си, извади пурета и я запали със същата ръка. Направи го чрез проста маневра, която този път не се стори на Ирибаррен нито магическа, нито неестествена. Той погледна в очите ниския, мургав и с къдрава коса човек, който носеше авиаторска шапка, брезентови панталони и кожени ботуши, и за първи път кръгът на събитията напълно се затвори. В цялата вселена не съществуваше сила, която би го разкъсала, за да го освободи от него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.